

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ไพรมหากาฬ
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเซนต์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้้งาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุพาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจาก
เรื่อง 'จุพาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวาราตรี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวาราตรี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

จีปตอจัดขนาดใหญ่หลายคันเคลื่อนผ่านประตูเหล็กมहिมาที่เปิดกว้างออกหมดทั้งไวลด์ไลฟ์เข้ามาอย่างเข้มซ้ำ เรียงกันมาเป็นขบวน เสียงเครื่องยนต์ที่กระหิ่มอยู่ในเกียรต่ำขณะที่ชะลอผ่านช่องประตูเข้ามา เสียงตะโกนทักทายและสรรพสำเนียงแห่งการโกลาหลอลหม่านวุ่นวาย อันเป็นธรรมดาของทุกครั้งที่การชนสัตว์ป่ามาถึง ดังปะปนกันฟังไม่ได้ศัพท์ พวกคนงานนับสิบภายในสถานที่นั้นวิ่งกันคึกคักออกมาต้อนรับ เตรียมการลำเลียงขนถ่ายสัตว์ป่านานาชนิดที่บรรจอยู่ในกรง หรือมิฉะนั้นก็หีบลงจากกรง

มันเป็นสถานีกักสัตว์เพื่อเตรียมส่งออกนอกประเทศที่ใหญ่โตและทันสมัยที่สุด ตั้งอยู่ในเนื้อที่ไม่ต่ำกว่า 20 ไร่ภายในกำแพงคอนกรีตแข็งแรงกั้นรอบ สถานที่ทำการของบริษัทเป็นอาคารทันสมัยตั้งอยู่ใจกลางบริเวณซึ่งแวดล้อมไปด้วยกรงขังสัตว์ทุกชนิด นับตั้งแต่กรงนกเล็ก ๆ ขึ้นไปจนกระทั่งพะเนียดช้าง เกือบจะเป็นสวนสัตว์ย่อยๆ ตั้งอยู่ในระหว่าง

เครื่องทางของอารยธรรมแห่งเมืองหลวงและความเปล่าเปลี่ยว
ป่าเถื่อนของดงดิบ

ชายในชุดสีทึบก็ ผู้นั่งกึ่งโหนอยู่ในตอนหน้าของรถบรรทุก
คันแรกซึ่งผ่านประตูเข้ามา ทั้งตัวลงจากรถ เลี้ยวมาขึ้นใต้ต้น
จามจุรีใหญ่ใกล้ซุ้มประตู ถอดหมวกปีกใหญ่คาดแถบด้วยหนัง
เสื้อดาวออกตบกับขา ผู้นกระจายฟุ้ง ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ
ตาสีน้ำตาลหริ่มองดูรถบรรทุกที่ทยอยผ่านประตูเข้ามาที่ละคัน
เหล่านั้น นานๆก็ตะโกนสั่งงานกับคนขับสักคำ

ในห้องรับแขกหรูหราบนตึกที่ทำการ อำพล พลากร
ผู้อำนวยการบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ ผลจากการสนทนา เดินไป
ดั่งสายมูลี่อะลูมิเนียมให้กระดกเปิดขึ้น มองฝ่าหน้าต่างกระจก
ลงไปแล้วบ้วนปาก

“นั่นไงครับ เขามาแล้ว”

ผู้เป็นแขกทั้งสามคน สุภาพบุรุษวัยฉกรรจ์สอง และ
สุภาพสตรีสาวหนึ่ง ลุกขึ้นจากโซฟาชุดรับแขกโดยเร็ว เดินไป

ที่หน้าต่าบบานนั้น พุ่งสายตาจับไปยังเป้าหมายเบื้องล่าง
ระยะห่างประมาณ 100 เมตรเป็นตาเดียว

“ยืนอยู่ข้างประตูนั้นนะหรือครับ?”

ผู้เฒ่าถามเป็นคนแรกเป็นบุรุษร่างสูงใหญ่ ผิวขาว
คางเหลี่ยม มีเส้นหนวดกันเรียวอยู่เหนือริมฝีปาก สง่างาม
เยือกเย็น

“ครับ! นั่นแหละ คนที่คุณชายกำลังต้องการพบ”

ผู้อำนวยการบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ ตอบอย่างสุภาพ

อีกบุรุษหนึ่งซึ่งยืนมองอยู่ข้างๆ ผิวปากหิว ลักษณะ
ของเขาเป็นคนแจ่มใส อารมณ์รื้นเริงอยู่เป็นนิจ ล้ำสันแข็งแรง
ตามแบบฉบับของชายชาติศรีคนหนึ่ง

“พับผ้าสิ ผมรู้สึกจะชอบเขาเสียแล้ว ทั้งๆที่เห็นบับเดียว
ระยะไกลๆอย่างนี้”

หญิงสาวร่างโปร่ง ประพิมพ่ประพายคล้ายบุรุษคนแรก
แต่ทรงใบหน้ารูปไข่ ตาใหญ่ทั้งคู่คมกริบ เป็นประกายแวววาม
อยู่เป็นนิจ ในขณะที่หล่อนไม่ได้มองจับที่ภาพนั้นด้วยตาเปล่า

ธรรมดาเหมือนคนอื่นๆ หากแต่ใช้กล้องส่องทางไกลอันกะทัดรัด
ปรับเลนส์จับนิ่งอยู่ที่นั่น หล่อกันยืมือออกมานิดๆ พร้อมกับยกไหล่
เมื่อเลนส์ของกล้องให้ภาพที่แจ่มใสจนัดขึ้นประหนึ่งว่าเป้าหมาย
ยืนห่างอยู่เบื้องหน้าในระยะแค่เอื้อม

“กิตติศัพท์ชื่อเสียงของเขาดูจะค้ำกันมากกับรูปร่าง
ลักษณะที่เห็นอยู่ในขณะนี้”

หล่อกันพูดเสียงใสพร้อมกับหัวเราะออกมาเบาๆ

“ฉันนึกหลับตาวาดภาพในครั้งแรกว่า เขาควรจะอยู่ใน
วัยสัก 40 ขึ้นไป รูปร่างสักขนาด 6 ฟุตเป็นอย่างน้อย แต่มัน
ตรงข้ามไปหมด ตัวเขาเล็กนิดเดียว สูงเห็นจะไม่เกิน 5 ฟุต
10 นิ้ว เป็นอย่างมาก ผอมเกร็ง ฉันไม่ชอบหน้าเหลี่ยมๆที่ไม่มี
รอยย้มของเขาเสียเลย นี่นะเธอ รพินทร์ ไพรวลัย จอมพราน
ชื่อก้องที่เรากำลังจะต้องฟังเขา”

“ตัวเขาเล็กก็จริงครับคุณผู้หญิง แต่ไม่ว่าจะเป็นฝีมือหรือ
น้ำใจ บุรุษผู้นี้ยิ่งใหญ่นัก ยิ่งกว่านั้นยังเป็นสุภาพบุรุษเต็มตัว
เขาเป็นลูกผู้ชายจริงๆ ชนิดที่หาได้ไม่ยากนัก ผมจะให้คนไปเชิญ
เขาขึ้นมาเดี๋ยวนี้”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ดีดกันบูหรือลงไปยัดด้วยปลายรองเท้าที่หนาที่บิดไปด้วยฝุ่นของเขา เมื่อรถคันสุดท้ายผ่านประตูเข้าหมดขบวน ควักผ้าขนหนูเข้ามาเช็ดเหงื่อตามลำคอ พร้อมกับเป่าลมพวูออกทางปากเหมือนจะขับไล่ความร้อนอบอ้าวของแดดบ่ายกลางเดือนมีนาคม

นายประเสริฐ ผู้จัดการสถานีก็กัศัตว์ก็เดินฝ่ากลุ่มอันทำงานอยู่วุ่นวายของพวกคนงานพื้นเมืองเข้ามาอย่างรีบร้อน ส่งเสียงร้องทักยืมแยมล่งหน้าเข้ามา ก่อนที่จะถึงตัวอย่างคุ้นเคย รพินทร์ยิ้มและทักทายตอบ

“มายืนอยู่ตรงนี้เองนะหรือครับ คุณรพินทร์ ท่านผู้อำนวยการให้ผมมาเชิญคุณขึ้นไปบนบริษัทหน่อย”

“ครับ เดี่ยวผมจะขึ้นไป ผมเพิ่งมาถึง มัชร้อนเหลือเกิน จะดูคนงานขนลำเลียงเจ้าพวกนั้นลงหน่อย อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับเจ้าเรดตัวนั้น เรากำลังรีบ การต่อกรงรู้สึกว่าจะบอบบางไปหน่อย ถ้าลำเลียงลงไม่ดี กรงมันอาจแตก แล้วมันก็จะวุ่นวายกันใหญ่”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงเบาต่ำอันเป็นนิสัย ตามองจับไปยัง
การชนลำเลียงในขณะนี้

“ทีเี่ยวนี้รู้สึกว่าจะตึกคักมากนะครับ ตั้งเจ็ดคันรถ เป็นไง
ได้ครบจำนวนตามออร์เดอร์หรือเปล่า?”

ทั้งสองยืนพูดกันอยู่ท่ามกลางเสียงเอะอะเอิกเกริก
ของคนงานพื้นเมืองซึ่งกำลังทำงานกันอยู่ ระคนไปกับเสียงร้อง
คำรามของสิงสาราสัตว์รอบด้าน

“ขาดอยู่อย่างเดียวคือลิง ทีเี่ยวนี้เราได้มาเพียงพันสองร้อย
กว่าตัวเท่านั้น ยังขาดอยู่อีกตั้งครึ่ง ไม่รู้มันเป็นอย่างไง แล้งคราวนี้
มันยกฝูงย้ายถิ่นไปหมด แต่พวกสัตว์ใหญ่ดูเหมือนจะเกินกว่า
ที่ผมเองหรือคุณอำพลคาดไว้แต่แรกเสียด้วยซ้ำ นอกจาก
เจ้าแรดน้ำหนักรดับสองตันกว่าที่เราฟลักได้มาเหมือนฝัน ผม
ยังมีลูกกระทิงมาฝากเป็นของขวัญคุณอำพลอีกตัวหนึ่ง
ลายพาดกลอน 2 เสือดำ 5 ไ้ดำอีก 3 โดยเฉพาะเสือดำ
ถ้าคุณกับคุณอำพลเห็นแล้วจะตะลึงทีเดียว ผมก็ยอมรับว่า
ไม่เคยเห็นเสือดำตัวไหนใหญ่เท่าไ้ตัวนี้มาก่อน น้องๆไ้ลาย
ที่เดียว มีหน้าซำยังเป็นเสืออายุกำลังฉกรรจ์เต็มๆ ไม่มี

รอยตำหนิเสียโฉมแม้แต่นิดเดียว ส่วนสัตว์อื่น ๆ ก็ตรงตามลิสต์
ที่ผมส่งมาให้ล่วงหน้าแล้วทุกอย่าง”

“ทีเี่ยวนี้คุณเห็นจะกระเป๋านักไปนาน”

นายประเสริฐพูดปนหัวเราะ

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยักไหล่

“แต่ทีเี่ยวนี้ผมลงทุนไปเยอะ นอกจากเงินทุนค่าใช้จ่าย
ความเหนื่อยยากจนแทบจะเอาชีวิตตนเองไม่รอดแล้ว ผมยังเสีย
พรานพื้นเมืองมือดีที่ทำงานกับผมมาแต่ไหนแต่ไรไปอีกสองคน
คนหนึ่งเหลวและไปทั้งตัวเพราะเจ้าแรดตัวนั้น ส่วนอีกคนหนึ่ง
มีหวังพิการไปตลอดชีวิต คุณประเสริฐคิดว่าคุ้มกันหรือสำหรับ
เงินที่ผมจะได้รับในครั้งนี ว่าแต่...คุณอำพลกำลังทำอะไรอยู่?”

“อยู่ในห้องรับแขกส่วนตัวบนตึกอำนวยการครับ มีแขก
อยู่ด้วยสามคน มาด้วยรถส่วนตัวจากกรุงเทพฯ ถึงที่นี้ก่อนเที่ยง
เล็กน้อย รู้สึกว่าจะเป็นพวกคนใหญ่คนโต และมีความสนิทสนม
คุ้นเคยกับผู้อำนวยการมาก่อนอย่างดี ขณะนี้กำลังสนทนากัน
อยู่ เป็นชายหนุ่มสองคน ผู้หญิงสาวอีกคนหนึ่ง ผมเองก็ไม่เคย

เห็นมาก่อน พอคุณมาถึง ผู้อำนวยการใช้ให้ผมมาตามคุณ
ขึ้นไปนี่แหละครับ”

เขาพยักหน้า ไม่ได้สนใจอะไรกับคำบอกเล่าของนาย
ประเสริฐผู้จัดการนัก บอกว่า

“เอละครับ คุณไปเรียนคุณอำพลเถอะว่า อีกสักประเดี๋ยว
ผมจะขึ้นไป จัดการอะไรทางนี้ให้เรียบร้อยเสียก่อน”

ผู้จัดการผละไป รพินทร์เดินแยกไปบงการควบคุม
พวกคนงานที่กำลังล่ำเลียงกรงสัตว์อยู่อย่างเกรียวกราวเอิกเกริก
ในขณะนี้

สัตว์ใหญ่อันตรายเป็นล่ำเลียงลงจากรถบรรทุกอย่าง
ระมัดระวังตามลำดับ บางชนิดก็ถูกขนไปปล่อยไว้ในกรงเหล็ก
ของสถานีกักสัตว์อันเตรียมไว้ก่อนแล้ว บางชนิดก็คงให้อยู่ใน
กรงไม้ที่ใช้บรรจุมาโดยพักไว้ชั่วคราวก่อน มันเป็นงานที่ไม่ใช่
ทำกันอย่างสะดวกง่ายดายนัก

ขณะนี้กรุงไม้นขนาดใหญ่ที่ตีฝ่าที่บลักษณะเหมือนล้าง
อันบรรจเจ้าเสือด้าตัวเชื่องที่สุด กำลังถูกพวกคณงานสี่ห้าคน
ช่วยกันผลักเลื่อนมายังบริเวณส่วนบรรทุกตอนท้ายของรถ ซึ่งมี
ไม้กระดานขนาดใหญ่สองแผ่นทอดเป็นสะพานสำหรับใช้ชะลอ
เลื่อนลงมาทางนั้น เสียงเจ้าป่าแผดคำรามก้องอยู่ในกรุงที่บ
อย่างเกรี้ยวกราด ระคนไปกับเสียงเฮละโลโหระพาของเจ้าพวก
คณงานพื้นเมืองที่ช่วยกันเข็นเลื่อนอยู่ในขณะนี้ ดูเป็นที่สนุกสนาน

รพินทร์ขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิด สาวเท้าจากรถบรรทุก
อีกคันหนึ่ง เดินตรงเข้ามาโดยเร็ว พร้อมกับร้องตะโกนเตือน
ความสนุกสนานคึกคะนองของคณงานพื้นเมืองเหล่านั้น การ
ส่งเสียงอะอะเล่นกันไปพลางของเจ้าพวกนั้นเท่ากับยั่วให้
เจ้าป่าบังเกิดความตื่นเต้นดุร้าย และสำแดงฤทธิ์ดิ้นรน พยายาม
จะแหกกรงออกมาให้ได้ แทนที่จะสงบลง

เขาเดินกลับมายังไม่ทันจะถึงที่นั้น พวกคณงานก็ผลัก
กรงเสือด้ามาถึงไม้สองแผ่นที่ทอดเป็นสะพาน แล้วช่วยกันพยุง
ยกลงขึ้นวางบนไม้ เพื่อให้ให้ไหลเลื่อนลงไปยังพื้นเบื้องล่าง

จะเป็นเพราะเจ้าพวกนั้นมัวแต่ระริงเล่นกันเห็นเป็น
ของสนุก หรือจะเป็นความสะเพร่าขาดระมัดระวังของคณงาน

อีกสามคนที่คอยยืนรับอยู่เบื้องล่างอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ทราบได้
ปรากฏว่าไม้กระดานแผ่นหนึ่งที่วางคานอยู่ระหว่างท้ายรถกับ
พื้นดินถูกไถลเลื่อนและติดกับขอบท้ายในตอนบรรทุกของรถอยู่
เพียงหมิ่นเหม่นิดเดียวเท่านั้น และสายตาของรพินทร์ก็เหลือบ
ไปเห็นเข้าพอดี

“เฮ้ย! ระวังสะพานไม้แผ่นนั้น”

เขาร้องตะโกนออกมาสุดเสียง

เข้าไปเสียแล้ว เสียงร้องเตือนของเขายังไม่ทันจะขาดคำ
กรงใหญ่บรรจุเสื่อดำ ซึ่งบัดนี้ถูกยกขึ้นมาวางอยู่บนไม้กระดาน
ทั้งสองแผ่น เตรียมที่จะโรยเชือกตามเพื่อให้ค่อยๆ เลื่อนลง
ไปสู่พื้น ก็พลันหล่นวบลงมาอย่างกะทันหันทั้งกรง เพราะ
ไม้กระดานแผ่นที่วางอยู่อย่างหมิ่นเหม่อันนั้นรอดพ้นออกจาก
การพาดติดอยู่กับขอบรถ

กรงที่ประกอบขึ้นด้วยไม้หยาบๆ ดีไวไม่แน่นหนาอะไรนัก
กระทบกับพื้นเบื้องล่างโดยแรงดังสนั่น ส่วนหนึ่งแตกหักออก
ในทันทีนั้น พร้อมกับเสียงแผดคำรามกึกก้องของเจ้าป่า ท่ามกลาง
ความตะลึงพรึงเพริดของคณงานทุกคน

เสื้อดำขนาดมหึมาดี้นรนตะกุกตะกายอย่างดูร้ายเมื่อเห็นช่องแห่งอิสรภาพ และในพริบตามันก็แผ่นพรวดออกมาได้ โจนเข้าไปใส่คนงานที่ยืนตะลึงขวางหน้าอยู่ใกล้ที่สุด ด้วยสัญชาตญาณตื่นเต้นหนีภัยมากกว่าที่จะคิดทำร้าย ชายผู้นั้นร้องแหลมออกมาสุดเสียง ล้มครืนลงดินปราดอยู่กับพื้น ใบหน้าถูกอุ้งเล็บตะปบยับเยินไปทั้งแถบ ลูกตาหลุดหายไปข้างหนึ่ง เลือดสาด

เจ้าเสื้อดำพุ่งปราดเข้าไปใส่คนต่อๆไป เท่าที่ทิศทางแห่งการแผ่นทะยานของมันจะผ่านไปได้ แตกกระจัดกระจายเลือดสาดไปตามๆกัน ท่ามกลางเสียงร้องโวยวายเอ็ดอึงอย่างตื่นตระหนกของคนงานผู้ประสบเหตุทั้งหลาย โกลาหลไปตลอดทั้งบริเวณ สถานีก็กักสัตว์

ทุกคนแผ่นหนีหลบเข้าหาที่ซ่อนอย่างไม่คิดชีวิต พร้อมทั้งตะโกนบอกกันฟังไม่ได้ศัพท์

“เฮ้ย! เสื้อหลุด! ชิบหายใหญ่แล้ว ไอ้ดำหลุดไฉน ระวัง!!”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ได้สติในพริบตานั้น เจ้าป่าพุ่งลี้วผ่านคนงานที่วิ่งหลบกันอยู่จั่วละห้วนในขณะนั้นมายังเขาอย่างรวดเร็ว

จอมพรานกระโจนวบเข้าหลบหน้าหม้อของรถบรรทุก มันแผ่นผ่านหน้าเขาไปอย่างหวุดหวิด แล้ววิ่งเตลิดส่งเสียงคำรามตรงไปยังบริเวณอันสลับซับซ้อนของกรงสัตว์อื่นๆ ซึ่งบัดนี้พวกมันส่งเสียงร้องคำรามกันขึ้นลั่นไปหมดเพราะความตกตื่น

เขาหันไปตะโกนสั่งยามหน้าประตูให้รีบปิดประตูกรงเหล็กลงโดยเร็ว ป้องกันไม่ให้เจ้าเสือกรงแตกหลุดออกไปพ้นจากบริเวณได้ ในขณะที่เดียวกันก็ร้องตะโกนบอกให้คนงานทั้งหลายเร่งหลบเข้าไปที่ตึกอำนวยการ

ทุกคนวิ่งกันซุ่มนไปหมด หลายต่อหลายคนได้รับบาดเจ็บจากเขี้ยวเล็บของพยัคฆ์ร้าย แต่ไม่มีใครถึงกับเสียชีวิตในขณะนี้ เพราะมันกำลังตื่น ไม่ได้มุ่งที่จะประหารชีวิตใครโดยเฉพาะ นอกจากใครอยู่ใกล้ก็ตบกวักหน้าก็ตบกันผ่านไปชั่วขณะเท่านั้น

หลายต่อหลายคนคิดว่าปีนวิ่งกันออกมาและระดมยิงกันสนั่น ถูกที่ไม่สำคัญ ไม่สามารถหยุดยั้งมันไว้ได้ นอกจากจะเป็นการยั่วยุ ทวีให้มันเพิ่มความดุร้ายขึ้นอีกอย่างบอกไม่ถูก การยิงไม่สามารถจะยิงได้ถนัดนัก เพราะกลุ่มคนงานเองที่วิ่งหนีแตกตื่นกระจัดกระจายอยู่ในขณะนี้ รวมทั้งสัตว์อื่นๆที่อยู่ในกรง

อันอาจโดนลูกหลง เกิดความเสียหายขึ้นได้ และปิ่นที่คนงาน
ใช้เหล่านั้ก็ล้วนเป็นปิ่นลูกซอง แต่ละคนก็ยิงด้วยความตื่นเต้น
ตกใจไม่ได้สติ

รพินทร์ยืนโคลงหัว สบถสาบานพึมพำอยู่ในลำคอ
เขาไม่รู้ว่าจะตัดสินใจอย่างไรถูก จะร้องห้ามพวกคนงานที่กำลัง
ถือปิ่นกันกระเระกระรำพวกนั้น ก็ดูเหมือนจะไม่ได้ผลเสียแล้ว

ทันใดนั้นนายประเสริฐผู้จัดการก็วิ่งกระหืดกระหอบ
ออกมาจากตึกอำนวยการ ร้องตะโกนบอกพวกคนงานเสียงหลง

“เฮ้ย! หยุดยิง! ทุกคนไม่ต้องยิง ประเดี๋ยวถูกกันเอง
ตายโหงไปเท่านั้น พวกเอ็งหลบไปให้หมด”

พวกนั้นจึงพากันวิ่งหนี หลบเข้าไปในตึกอำนวยการ
หมดสิ้น

ผู้จัดการก็วิ่งหน้าเร็ดมาที่เขา ซึ่งในขณะนี้ดูเหมือน
จะเป็นคนเดียวที่ยืนอยู่ในที่โล่งกลางบริเวณสถานีกำกัสัตว์
ใกล้กับรถที่จอดอยู่ ร้องบอกละล่ำละลัก

“คุณรพินทร์จัดการกับไอ้ดำนั้นที่เถิดครับ ชิบหายใหญ่แล้ว”

“จะให้ผมจัดการยังไง?”

เขาถามขริม ๆ

“ผู้อำนวยการบอกให้คุณยิงทิ้งเลยครับ เร็วเข้าเถอะ ประเดี๋ยวไม่มีใครก็ใครถูกขยำตายบ้างเท่านั้น เลือดสาดกันไปเป็นระนาวแล้ว”

นายประเสริฐพูดลั่นพันทันอยู่เช่นนั้น หน้าซีด ตาเหลือก

จอมพรานหัวเราะหึ ๆ อยู่ในลำคอ

“คนงานของคุณนี่ไม่ไหวเลยจริง ๆ คุณประเสริฐ ขนาดผมคุมให้เขาทำงานอยู่อย่างใกล้ชิดแท้ ๆ ทำอะไรเป็นเล่นกันไปหมด อ้าปากเตือนยังไม่ทันจะขาดคำเลย ก็เกิดเรื่องยุ่งขึ้นเสียแล้ว เสือดำตัวนี้เป็นตัวขนาดงามที่สุด บอกตรง ๆ ผมอยากจะจับเป็น”

“โอ! ไม่ได้หรอกครับ ชิบหายแน่ ถ้าคุณชินมัวแต่คิดจะจับเป็นอยู่ ยิงเถอะครับ ผู้อำนวยการก็สั่งอย่างนั้น”

“ผมไม่รับผิดชอบนะ สำหรับไอ้ดำตัวนี้ เพราะมันมาหลุด
ในสถานีกำกัศร์ของคุณ ยิงก็ได้ แต่บอกเสียก่อนว่าจะมาหักราคา
เอากับผมไม่ได้”

“แน่นอนครับ ไม่ต้องกังวลเลยในข้อนั้น ความผิดมันอยู่ที่
บริษัทของเราเอง”

ผู้จัดการบอกเร็วปรือ

รพินทร์ ไพรวัลย์ สันตึระชะช้าๆอีกครั้ง ชะโงกเข้าไป
ในรถ คว่า 30-06 ออกมา แล้วเหยี่ยวแขนผู้จัดการสถานี
กำกัศร์ ผลักกรุนให้เข้าไปนั่งอยู่ในรถ

“อยู่ในนั้นแหละ อย่าออกมาจนกว่าจะเรียบร้อย”

ว่าแล้วเขาก็ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าย่ามของเสื้อลำสัตว์
ที่สวมอยู่ หยิบลูกซิลเวอร์ทิปออกมา กระชากลูกเลื่อนออก
ยัดลูกปืนเข้าไปในรังเพลิงนัดเดียว กระแทกลูกเลื่อนปิด แล้ว
เดินดุ่มๆตามรอยของเจ้าดำซึ่งเห็นมันแผ่นหายไปทางทรงสัตว์
ที่ขังไว้เก่าๆด้านซ้ายของบริเวณ

สายตาทั้งหมดจับนึ่งมายังร่างของจอมพรานเป็นตาเดียว ด้วยใจอันสั่นระทึก รวมทั้งผู้อำนวยการบริษัทและผู้เป็นแขก อีกสามคน ซึ่งมองเห็นเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างตั้งแต่ต้นทาง หน้าต่างกระจกบานนั้นด้วยความตื่นเต้น

สายตาอันคมกริบเฉียบไวของเขาเริ่มกวาดอย่าง ระมัดระวังไปรอบด้าน เมื่อตนเองเดินช้า ๆ อยู่ในระหว่างกรง นกเงือก ภายใต้เงาของต้นทองหลางใหญ่ใกล้ซุ้มช้อยทึบแล้ว ชะงักนึ่ง ประสาทตื่นพร้อมเมื่อได้ยินเสียงคำรนก้องออกมา จากซุ้มช้อยนั้น ผุ่งนกเงือกในกรงตาข่ายขนาดใหญ่พากัน แตกตื่นส่งเสียงร้องและบินกันพื้พื้ มองลอดกรงตาข่าย ทะลุไปยังซุ้มช้อยตรงข้าม เห็นตาเขี้ยวปิด ปากแดงฉานที่ อ้าแสบะ และกรงเขี้ยวขาว ใ้อัดนอนหมอบอยู่ที่นั่น กำลัง เสียผลจากกระสุนลูกซองซึ่งฝังอยู่ที่ตะโพก อันเกิดจากการยิง อย่างสังเดชของพวกคนงาน

เขาตัวใดโรเฟิลขึ้นอย่างใจเย็น ตาจับอยู่ที่เป้าหมายอันมี ระยะห่างประมาณไม่เกิน 10 เมตร โดยมีกรงนกเงือกกั้นกลาง ใ้อัดแผ่นพรวดพรวดขึ้นโดยเร็ว กระโจนไต่ตะกุกตะกายขึ้นไป

บนต้นจำฉา พอถึงคาบก็หมอบตัวทำหลู่ อ้าปากแหยะเขี้ยว
มาทางเขา พร้อมด้วยดวงตาอันลุกจ้าดูร้าย

และพริบตานั่นเอง มันก็แผ่นพรวดสยายเล็บพุ่งลงมาใส่
อย่างดุเดือด โดยข้ามหลังกรงนกเงือกลงมา

รพินทร์วาดล่ำกลองปี่ตาม ในขณะที่มันตะกายขึ้นไป
บนต้นจำฉา แล้วมันก็แผ่นเข้าใส่...

30-06 ก็แผดระเบิดก็กก้องไปทั่ว

เป็นการยิงสวนในระยะเผาขน!

ร่างของเสือดำขนาดใหญ่ปะทะร่างของจอมพรานโดยแรง
เขาล้มกระแทกลงไปเบื้องหลัง ปีนหลุดจากมือกระเด็น ส่วน
เสือร้ายม้วนตัวสั่นริกๆอยู่กับที่ตรงนั้น มีแต่ส่วนหางยาวเท่านั้น
ที่แกว่งวาดไปมาอยู่สองสามครั้ง แล้วก็สลบนิ่ง

ผู้จัดการของสถานที่และคนงานทั้งหลายพากันวิ่งพรู
เข้ามา เป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์ลุกขึ้นยืนช้าๆ เดินมายืน
โคลงศีรษะอย่างสุดเสียดายอยู่ที่ซากของไอ้ดำร้ายกาจตัวนั้น

กระสุน 30-06 เจาะแสกหน้าของมันทะลุเลยออกต่ำกว่า
ต้นคอเล็กน้อย!

บนห้องผู้ำนวยการที่กระจกหน้าต่าง ทุกคนผ่อนคลาย
ลมหายใจที่สะกดกลั้นไว้ออกมาอย่างโล่งอก

“จริงของคุณอำพล”

หนึ่งในสองของสุภาพบุรุษผู้เป็นแขกตรงออกมา

“ตัวเขาเล็กก็จริง แต่ฝีมือและน้ำใจไม่เล็กเลย ผมเอง
เคยยิงเสือมาสองครั้ง บอกตรงๆว่าขณะที่ยิงมือสั่นเป็นเจ้าเข้า
ทั้งๆที่ผมก็บอกตัวเองว่า ในบรรดาคนกล้าทั้งหลายแล้ว ผมเป็น
คนหนึ่งในจำนวนนั้น เรายิงก็เป็นเวลาที่นั่งอยู่บนห้าง แต่ถ้า
จะให้รางวัลผมสักแสน ให้ผมเดินถือปืนเข้าไปยิงเสือซึ่งๆหน้า
อย่างนี้ละก็ เห็นจะไม่รับประทาน”

“ผมชอบการยิงสวนในระยะประชิดของเขาจริงๆ”

อีกชายหนึ่งพูด ตาจับอยู่ที่เป้าหมายเดิมไม่เปลี่ยน เป็น
ประกายสดใส

“ที่แรกผมนึกว่าเขาจะยิ่งผ่านลูกกรงตาข่ายของนกเงือกเข้าไปเสียอีก แต่เขากลับรอจังหวะให้มันพุ่งกระโจนลงมาใส่และยิ่งในขณะนั้น ผมก็อยากจะเชื่อตามคุณอำพลว่า ในข้อที่รับรองว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษและนักกีฬาคนหนึ่ง เพราะแม้กระทั่งสัตว์เขาก็ยังให้ออกาสกับมัน ถ้ามือเขาไม่ดีจริง เมื่อกี้นี้เขาอาจถึงแก่ชีวิต มันเป็นการแลกกันอย่างยุติธรรมดีเหลือเกิน”

“เขาน่าจะได้รับบาดเจ็บบ้างนะคะ น้อยเห็นเขาถูกเสื้อมัดนั้นกระโจนลงมาปะทะล้มลง แม้เขาจะยิ่งมันตายก็ตาม แต่ทำไมไม่เห็นเขาลุกขึ้นมาอย่างปกติดีทุกอย่าง พวกนั้นรุ่มมungskันใหญ่แล้ว”

หญิงสาวผู้ยังใช้กล้องส่องทางไกลสำรวจเหตุการณ์ทุกระยะพุดขึ้น ลักษณะที่หล่อนพุดดูเหมือนจะเจตนาพุดกับผู้เป็นพี่ชาย แต่ผู้อำนวยการของบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ ตอบแทนให้อย่างสุภาพว่า

“กระสุนนัดนั้นของเขาจะต้องตัดสมองส่วนที่สำคัญที่สุดของมันครับคุณผู้หญิง มันตายคาที่ในทันทีที่กระโจนลงมาก่อนที่จะทำร้ายเขาได้ เขาถูกปะทะล้มลงจากแรงเหวี่ยงที่มันกระโจนลงมาเท่านั้น รพินทร์ชอบยิงสัตว์ในขณะที่มันซาร์จ

สวนเข้ามาอย่างนี้เสมอ เมื่อปลายปีที่แล้วเขาก็ต้องไปนอน
อยู่ในโรงพยาบาลกรุงเทพฯ เสียสองเดือนกว่า เพราะยิงสวน
กระตึงเจ็บตัวหนึ่ง ซึ่งพรานพื้นเมืองของเขายิงไว้ก่อน กระสุน
ของเขาตัดสมองกระตึงตัวนั้นอย่างแม่นยำ แต่เคราะห์เขาร้าย
ไปหน่อย เพราะเขายิงมันในขณะที่ซาร์จรีเข้ามาในระยะไม่เกิน
สิบห้าเมตร มันชนเขาด้วยแรงที่วิ่งมากกระเด็นลอยไปสลบอยู่กับ
พื้น ซีโครงหัก ส่วนตัวมันเองก็ล้มคว่ำอยู่ข้างๆ ร่างของเขา
ความจริงเขาเกือบตายเพราะอาชีพของเขาหลายครั้งแล้ว”

“แน่ะ! เขากำลังเดินมาโน่นแล้ว เราคงจะได้พบเขา
ในไม่กี่อึดใจนี้แหละครับ”

รพินทร์ ไพรวลัย เปิดประตูห้องรับแขกของผู้บริหารบริษัท 'ไทยไวลด์ไลฟ์' ซึ่งเป็นบริษัทที่มีสัญญาติดต่อซื้อสัตว์ป่าเป็นๆกับเขามาเป็นเวลานาน ก้าวเข้าไปแล้วหยุดชะงักนิดหนึ่ง อ้าพล พลากร ยิ้มร่าอยู่ก่อนแล้ว ร้องทักพร้อมกับตรงเข้ามาจุดเทียนนำเดินไปที่โต๊ะรับแขก ซึ่งขณะนี้ไม่มีบุคคลที่เขาไม่เคยรู้จักสามคนพากันจ้องมองมาก่อนแล้วเป็นตาเดียว เขายังไม่มีโอกาสที่จะสังเกตคนเหล่านั้นได้ถนัดนักในสายตาที่ชำเลื่องผ่านๆ เพราะกำลังพูดโต้ตอบทักทายอยู่กับผู้บริหารบริษัท

“ผมเสียใจที่เกิดอุบัติเหตุขึ้น คนของคุณเจ็บสาหัสไปคนหนึ่ง เลือดตกยางออกกันไปอีก 4-5 คน เพราะความสะเพร่าของพวกเขาเองแท้ๆ”

พรานใหญ่พูดอย่างสำรวม น้ำเสียงของเขาเบาเรียบ อ้าพลหัวเราะหนักหน่วงแล้วโอบไหล่ไว้

“โอ๊ย! เรื่องเล็ก ไม่ต้องกังวลไปหรอกคุณรพินทร์ ขอคุณเหลือเกินที่ช่วยจัดการให้เป็นที่เรียบร้อย ถ้าไม่มีคุณอยู่ด้วยวันนี้ ผมว่ากว่าจะเอามันอยู่ พวกเราคงจะวุ่นกันไม่ใช่น้อย ดีไม่ดีอาจมีใครตายก็ได้ มันเป็นความผิดของคนของผมเอง”

“แต่ผมเสียดายนันเหลือเกิน มันเป็นสื่อจำต้วงามที่สุดเท่าที่ผมเคยพบเห็นมา”

“ช่างมันเถิดครับ ทำไ้ได้ละ ถ้าเราไม่ฆ่ามัน มันก็ต้องฆ่าพวกเราคนใดคนหนึ่งแน่ๆ ลงหลุดออกมาแบบนี้แล้วก็ต้องยิงทิ้งเท่านั้น เรื่องที่จะจับเป็นเห็นจะไม่ต้องหวัง ผมยินดีที่จะชดใช้ให้คุณตามราคา ว่าแต่เนิ่นๆ เราอย่าไปสนใจอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกเลย ผมกำลังรอพบคุณอยู่ที่เดียว”

อำพลหยุดเว้นระยะนิดหนึ่ง หันมาทางบุคคลทั้งสามที่จ้องมองกับการโผล่เข้ามาของรพินทร์ ไพรวลย์ อย่างเงิบๆ ขณะนี้เขาและพรานใหญ่ยืนอยู่เบื้องหน้าของคนเหล่านั้น แล้วผู้อำนวยการบริษัทที่ดำเนินกิจการส่งสัตว์ป่าออกนอกประเทศโดยอภิสิทธิ์ก็กล่าวต่อมาโดยเร็ว

“คุณรพินทร์ ทั้งสามท่านที่นั่งอยู่นี้มีฐานะสำคัญยิ่งกับคุณ และได้เดินทางจากกรุงเทพฯ มาดักروبคุณอยู่ที่นี่ ก่อนหน้าคุณจะมาถึงสองชั่วโมงเศษแล้ว ผมเป็นคนติดต่อส่งข่าวล่วงหน้าไปให้ทราบเองว่า วันนี้เป็นวันที่คุณจะเดินทางเข้ามาส่งสัตว์ตามกำหนดเวลา เลยนัดให้ท่านมา”

รพินทร์ ไพรวลัย มีสีหน้าตึงเครียดเล็กน้อย ตาสีน้ำตาลเข้มของเขากราดผ่านใบหน้าของบุคคลทั้งสามผาด ๆ อีกครั้ง เห็นแต่เพียงสองชายลุกขึ้นยืนและยิ้มให้ ส่วนหญิงสาวคงนั่งไขว่ห้างอยู่ตามเดิม เพียงแต่จ้องตาดำสนิทคมกริบนิ่งมา

นายอำพล ผู้อำนวยการอันเป็นเจ้าของสถานที่ก็กล่าวแนะนำว่า

“ท่านผู้นี้คือ พันโท หม่อมราชวงศ์เชษฐา วราฤทธิ์ อดีตทูตทหารบกประจำสหรัฐฯ แต่ในขณะนี้นอกราชการ ท่านผู้นี้คือ พันตรี ไชยยันต์ อนันตรัย เพื่อนสนิท นอกราชการเหมือนกัน”

ทั้งสองกล่าวทักทายเขาก่อน พร้อมทั้งส่งมือมาให้จับ รพินทร์จับมือพร้อมทั้งก้มศีรษะให้ ภายหลังจากการทักทาย

คนทั้งสองเสร็จ นายอำพลก็ผายมือไปทางหญิงสาว หล่อนมองดูที่เขาตลอดเวลาอยู่แล้ว

“และสุภาพสตรีผู้นี้คือ แพทย์หญิง หม่อมราชวงศ์ดาริน วราฤทธิ์ น้องสาวของคุณชายเชษฐา นักศึกษาที่กำลังจะทำปริญญาเอกทางมานุษยวิทยา”

เขาก็มึนชะให้กับหญิงสาวผู้ถูกแนะนำเป็นคนสุดท้ายอีกครั้ง หล่อนดูเหมือนจะยิ้มให้นิดหนึ่ง และก้มศีรษะตอบรับอย่างไวตัว

“เชิญนั่งสิครับคุณรพินทร์ ผมรู้สึกยินดีเหลือเกินที่ได้พบคุณตามที่เจตนาไว้”

เชษฐา วราฤทธิ์ นายพันโทนอกราชการกล่าวขึ้นด้วยเสียงทุ้มต่ำ สุภาพอ่อนโยน พร้อมกับยิ้ม

ทั้งหมดนั่งลงตามเดิม รวมทั้งรพินทร์ผู้หย่อนตัวเป็นคนสุดท้ายอย่างงง ๆ อยู่เช่นเดิม พันตรี ไชยยันต์เป็นคนรินบรันดีให้เขา

พรานใหญ่ไม่อาจเดาถูกว่าคนที่สามที่มารอพบเขา ในขณะนี้มีวัตถุประสงค์เช่นไร บอกกับตนเองตามความสังเกต เท่าที่เห็นผาดๆในขณะนี้ว่า ม.ร.ว.เชษฐาเป็นชายหนุ่มอายุ ประมาณ 40 ปี ลักษณะสุขุม เยือกเย็น ผิวพรรณ ท่วงท่าบอก ชัดว่าเป็นราชสกุล แต่ก็ดูเข้มแข็งบึกบึนอย่างชายชาติตรีแท้ พันตรี ไชยยันต์คงอายุไม่เกิน 37 ปี คุณลักษณะของเขา เป็นทั้งบุรุษเจ้าสำราญและนักเผชิญโชคเผชิญภัยปะปนกันอยู่ ชนิดแยกกันไม่ออก

ส่วน ‘หญิงสาวผู้นั้น’ มีอะไรที่สะดุดตาอย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็นใบหน้าหรือทรวดทรง หล่อนซ่อนร่างโปร่งได้ ส่วนสตัอยู่ในสแล็คอันเป็นยีนขาวและเชิ้ตสปอร์ตสีน้ำเงินเข้ม ตัดผิวดูเด่น มองเห็นความสมบูรณ์งามของสตัส่วนใดอย่างถนัด เห็นจะไม่ใช้สาวน้อยแรกผลิหรือก ซ้ำเลื่องด้วยหางตาก็พอจะ คำนวณได้ว่า อายุของหล่อนจะไม่ต่ำกว่า 25-26 ปี

เขาไม่สงสัยสักนิดเดียวว่าหล่อนเป็นน้องสาวของ ม.ร.ว.เชษฐา เพราะประพิมพ์ประพายบนใบหน้าใกล้เคียงกันอยู่ แต่ออกจะกังขาอยู่คราตรันว่าหม่อมราชวงศ์หญิงคนสวย

นี่แหละหรือคือแพทย์หญิงและนักศึกษา মানুষวิทยาผู้กำลังจะทำ
ปริญญาเอก

หล่อนน่าจะเป็นนางแบบแฟชั่นจะเหมาะกว่า

อะไรไม่สำคัญเท่ากับว่า ลักษณะของหล่อนเย่อหยิ่งไว้ตัว
เหลือประมาณ ดูจะผิดไปกับพี่ชายลิบลับ

หม่อมราชวงศ์หญิงดารินทร์ วราฤทธิ์ คนนี้!!

“เราได้ยินชื่อเสียงคุณมานานแล้ว เพิ่งจะได้พบตัวจริง
วันนี้เอง”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นบ้าง ส่งแก้วบรน์ดีมาให้

“ประธานโทษ มีอะไรที่ผมจะรับใช้ได้หรือครับ?”

รพินทร์ถามขึ้นเบาๆอย่างสุภาพ พร้อมกับมองตื้นๆไปทาง
นายอำพล เสมือนจะขอคำตอบจากภาวะงงงั้น จับต้นชนปลาย
เดาเรื่องไม่ถูกขณะนี้

“เชิญคุณชายเริ่มพูดธุระได้เลยครับ ว่ากันไปตามสบายเลย ไม่ต้องเป็นห่วง ระหว่างผมกับคุณรพินทร์ไม่มีเรื่องเร่ร่อนอะไรกันนักหรอก และถึงอย่างไรคุณรพินทร์ก็ต้องพักอยู่ที่ตำบลนี้อย่างน้อย 2-3 คืน ก่อนที่จะกลับเข้าป่า เวลาที่จะสนทนาหารือกันมีพอเพียงทีเดียว”

ความเจียบปกคลุมไปชั่วขณะ

อดีตทูตทหารบกเชื้อพระวงศ์ควักกล้องออกมาบรรจุสูบสีหน้าของเขาดูจะขมเคร่งลง มีอะไรบางอย่างส่อแววกังวลปรากฏชัดออกมาในแววตา ขณะที่มองจับนิ่งมาอย่างพรานใหญ่

“คุณรพินทร์”

ครั้นแล้ว ม.ร.ว.เชษฐาก็เริ่มขึ้นด้วยเสียงแผ่วต่ำ

“เมื่อปีกลายนี้คุณทองเทียวอยู่ในดงแถบหนึ่งที่ชาวบ้านป่าเรียกว่า ‘โป่งกระทิง’ ทางเหนือของ ‘หนองน้ำแห้ง’ ใช่ไหมครับ?”

จอมพรานขมวดคิ้วคิดนิดหนึ่งแล้วผงกศีรษะลง เต็มไปด้วยความกังขาอย่างไรพิกล ที่การเคลื่อนไหวของเขาอยู่ในการ

รู้เห็นของสุภาพบุรุษผู้นี้ ชีวิตป่าป्राศจากความสลักสำคัญกับ
ใครทั้งสิ้นของเขา ไม่น่าจะเป็นที่สนใจของใครเลย

“ครับ ผมอยู่แถวๆนั้น”

“คุณไปตั้งสถานีดักสัตว์อยู่ที่นั่น”

ไชยยันต์สอดมาโดยเร็ว

“ถูกแล้วครับ ผมไปตั้งแคมป์ดักสัตว์อยู่ที่นั่น และพักอยู่
จนกระทั่งได้สัตว์ครบตามจำนวนที่ต้องการ”

เชษฐาถอนหายใจหนักหน่วง สายตาที่จ้องมองดูเขา
เต็มไปด้วยความรุ่มร้อนเร้นลับ

“คุณเคยพบนักล่าสัตว์ชาวกรุงคนหนึ่ง ใช้ชื่อว่า ‘ชด
ประชากร’ ที่นั่นบ้างไหม?”

รพินทร์นิ่งเหมือนจะคิดทบทวนอยู่อีกนิดใจเดียว ก็ก้ม
ศีรษะลงอีกครั้ง

“ครับ ผมเคยพบ เขามาตั้งแคมป์อยู่ข้างๆแคมป์ของผม
ประมาณ 2 อาทิตย์ เพื่อพักผ่อนก่อนที่จะเดินทางต่อไป เอ๊ะ!

เรื่องนี้ดูเหมือนผมจะได้รับจดหมายจากทนายความคนหนึ่ง เมื่อประมาณ 3-4 เดือนที่แล้วมา ขอสอบถามว่าผมทราบอะไรเกี่ยวกับนักล่าสัตว์ชาวพระนครที่ชื่อชตผู้นี้บ้าง และผมก็ได้เขียนจดหมายตอบทนายความคนนั้นไปแล้ว เท่าที่ผมทราบในขณะนั้น”

เชษฐา ไชยยันต์ และดารินมองสบตากัน แล้วผ่านไปจับอยู่ที่ใบหน้าเขาเป็นตาเดียวตามเดิม เชษฐากล่าวต่อมาอย่างแผ่มช้าระมัดระวัง

“ทนายความที่จดหมายติดต่อสอบถามมายังคุณเป็นทนายของผมเอง จดหมายของคุณได้ถูกส่งต่อมาให้ผม คุณบอกในจดหมายนั้นว่า สุภาพบุรุษชาวพระนครคนหนึ่งชื่อชต ประชากร ได้ออกเดินทางจาก ‘โป่งกระทิง’ เมื่อต้นเดือนพฤษภาคม พร้อมด้วยพรานพื้นเมืองคนหนึ่งชื่อ ‘หนานอิน’ แจ้งความประสงค์ว่า เขาจะออกเดินทางบุกป่าไปยังหมู่บ้านกะเหรี่ยงไกลที่สุด คือหมู่บ้าน ‘หล่มช้าง’ ซึ่งเป็นพรมแดนติดกับพม่า เขาบอกคุณว่าเขาจะทิ้งเกวียนและสัมภาระที่ไม่จำเป็นของเขาไว้ที่นั่น และออกเดินทางต่อไปด้วยเท้า คุณยังเล่าต่อไปว่า ชต ประชากร ได้เดินทางไปยังหมู่บ้าน ‘หล่มช้าง’ ตามที่เขา

บอกคุณไว้ เพราะคุณได้ผ่านไปยังหมู่บ้านนั้นในโอกาสหนึ่ง และได้เห็นเกวียนตลอดจนสัมภาระบางส่วนของเขาเท่าที่คุณจำได้ตกอยู่ในการดูแลของกะเหรี่ยงคนหนึ่ง ชาวที่คุณทราบก็คือ ชดกับคนไชอันเป็นพรานพื้นเมืองชื่อหนานอินบุกป่าลึกกัน เข้าไปอย่างที่เขาเคยได้บอกกับคุณไว้ทุกอย่าง”

“ครับ ผมเขียนเล่าไปเช่นนั้น”

พรานใหญ่รับคำ แล้วต่างก็นั่งเงียบกันไปอีกครู่ ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ ที่นั่งร่วมอยู่ด้วยอย่างสงบโดยไม่ได้ปริปากคำใดทั้งสิ้นมาแต่แรก ขยับตัวอย่างอึดอัด ชะงักไปหยิบบุหรี่ในกล่องกลางโต๊ะ รพินทร์ถือไลท์เตอร์เตาะเล่นอยู่ในมือก่อนแล้ว เขาจุดขึ้นในทันทีนั้นและยื่นส่งไปให้ ตาคมกริบของหล่อนเหลือบขึ้นสบเขาก็กว้างหนึ่ง ก่อนจะจุดดารินกล่าวขอใบเบาๆแล้วพ่นควันสูง จะเป็นแพทย์หญิง จะเป็นนักศึกษาปริญญาเอกทางมานุษยวิทยา หรืออะไรก็ตามที่นายอำพลกล่าวแนะนำก็ตาม สำหรับสายตาของรพินทร์ในขณะนี้ เขามองเห็นหล่อนเป็นเด็กที่ได้รับการพะนอเอาออกมาเสียจนเคยตัว

“คุณรพินทร์ครับ”

พี่ชายเสียอีกที่เต็มไปด้วยความนุ่มนวลอ่อนโยน ได้กล่าว
ต่อมา

“ผมคิดว่าคุณคงจะได้ระแคะระคาย หรือมีจะนั้นก็อาจ
เจอถึงต้นเหตุของการเดินทางของชด ประชากร ได้ถูก กรุณา
ให้ความจริงแก่ผมเถิดครับว่า เขาเดินทางฝ่าเข้าดงลึกกันดาร
ครั้งนั้นด้วยความประสงค์อะไร?”

“ผมเคยทราบมาบ้างในบางอย่างครับ”

รพินทร์ ไพรวลัย เอ่ยขึ้นอย่างใคร่ครวญระมัดระวัง
แต่แล้วก็หยุดชะงักนิ่งเสียเหมือนจะเปลี่ยนใจ ทำให้เชษฐาและ
ไชยยันต์ทวิความร้อนร้นกระสับกระส่ายยิ่งขึ้น รีบพูดมาว่า

“ก่อนอื่นเพื่อตัดปัญหา ตัดความกังขาของคุณทุกชนิด
ผมอยากจะเป็นฝ่ายเล่าหรืออธิบายอะไรให้คุณได้ฟังให้แจ่มแจ้ง
เสียก่อน”

“ดีเหมือนกัน”

ไชยยันต์เสริมมาโดยเร็ว หันไปมองดูสหยาที่ร่วมคณะ
มาด้วย

“อย่างน้อยคุณรพินทร์จะได้หมดสงสัยเสียที เขายังไม่รู้เรื่องอะไรสักอย่าง ว่าเรามาพบเขาด้วยจุดประสงค์อะไร เปิดศักราชแรกเริ่ม เราก็ตั้งคำถามเอากับเขาทั้งนั้น รวากับจะมีการสอบสวนอะไรกันขึ้นโดยเขาก็ไม่รู้ตัว”

“ก็นั่นละสิคะ พี่ใหญ่ก็...ชักช้าเสียเวลาอยู่ได้”

นั่นเป็นประโยคแรกของม.ร.ว.หญิงดาริน ที่เขาได้ยินเป็นครั้งแรก หล่อนโผล่ออกมาอย่างรำคาญ ชะโงกตัวมาเขี่ยเก้าอี้แรงๆ

“ก็บอกไปสิคะว่า นายชด ประชากร อะไรนั่น แท้ที่จริงก็คือน้องชายของพี่ใหญ่และพี่ชายของน้อยเอง เราต้องการสืบเพื่อติดตามหาตัวบุคคลที่ใช้ชื่อปลอมอย่างนี้ และถ้าเป็นไปได้ เราต้องการว่าจ้างนายพรานใหญ่อย่างเขาให้เป็นคนนำทาง”

ระหว่างที่รพินทร์ยิงงูหงงหนัก พี่ชายหันไปมองดูน้องสาวด้วยสายตาตำหนิ พิมพ์บ่นอะไรออกมาเบาๆ หญิงสาวหัวเราะแปรงๆ รู้สึกว่าหล่อนจะรำคาญวงสนทนານี้เต็มที ลูกขึ้นเดินสูบบุหรี่ไปยืนดูวิวอยู่ที่หน้าต่างเสีย ม.ร.ว.เชษฐาหันมาทางจอมพรานอีกครั้ง

“ขออภัยนะครับ นางสาวของผมออกจะเป็นคนใจร้อน สักหน่อย เขาเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว นางสาวคนเล็กของพี่ๆ ลูกสาวคนเล็กของพ่อแม่ ฤทธิ์เดชก็เลยมากเสียยิ่งกว่า เสือดำที่หลุดกรงเมื่อตะกี้เสียอีก”

พ.ต.ไชยยันต์สอดมาเบาๆเหมือนจะบ่นกับตัวเอง แสดงถึงความคุ้นเคยสนิทสนมกันมาอย่างมากมาย หล่อนดูเหมือนจะไต่ยินเสียงนินทาของเพื่อนชาย ร้องตอบมาทั้งๆที่ยังยืนกอดดอกทอดสายตาดูอะไรอยู่ที่หน้าต่าง

“อย่ามาทำปากมากไปนะไชยยันต์ แผลไ้ตั้งของเธอที่ฉันทเป็นคนผ่าไว้ มันอาจกำเริบขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้ พี่ใหญ่ก็เหมือนกัน เป็นตัวการต้นเหตุเรื่องยุ่งๆทีเดียว ก็ไม่เพราะพี่ใหญ่ทะเลาะกับพี่กลางอย่างรุนแรงหรือห่อห่อ ทานพ่อก็เข้าข้างพี่ใหญ่ทุกอย่าง จนกระทั่งพี่กลางต้องซัดเซพเนจรออกจากบ้าน กลายเป็นคนสาบสูญไปเช่นนี้ ขณะนั้นน้อยไม่ได้อยู่เมืองไทยร่วมเห็นเหตุการณ์อยู่ด้วย ถ้าน้อยอยู่ น้อยจะไม่มีวันเข้าข้างพี่ใหญ่อย่างเด็ดขาด และพี่กลางก็คงจะไม่ซัดเซไปถึงเพียงนี้ ปานนี้จะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้”

พี่ชายนิ่งเงียบ

เพื่อนชายส่ายหน้าแล้วหัวเราะหึๆ ไม่ได้ตอบอะไรอีก
ทั้งสิ้น

นายอำพล ผู้อำนวยการบริษัท ‘ไทยไวลด์ไลฟ์’ หัวเราะ
อ่อยๆ ท่าทางเต็มไปด้วยความพินอบพิเทาเอือกเอใจ ดูหล่อน
จะเป็นที่เกรงใจของทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมาของบุคคล
ทั้งสามนี้ เป็นการมาที่ได้รับการต้อนรับขับสู้จากนายอำพล
อย่างเต็มที่ อันแสดงถึงว่าเคยมีความสัมพันธ์เคารพนับถือกัน
มาก่อนเป็นทุนเดิม

เดี๋ยวนี้แม้จะยังจับต้นชนปลายอะไรไม่ถูก รพินทร์ก็พอ
จะเดาได้รางๆว่าอะไรเป็นอะไร

หม่อมราชวงศ์หญิงดารินยังคงยืนพิงอยู่ที่หน้าต่าง
หันหน้าลงไปยังเบื้องล่างอันเป็นบริเวณกรงกักสัตว์ ตะวันบ่าย
สาดจับร่างเพรียวระหงของหล่อน ทำให้สังเกตเห็นได้หมด
ทุกส่วนสัณฐานดีกว่าขณะที่นั่งอยู่ สูงเกินกว่าขนาดรายเฉลี่ย
ทั่วไปของหญิงไทยเล็กน้อย ไหล่ผึ่ง เอวกิ่ว ตะโพกกลมหนา
รับกับลำขาอวบใหญ่แข็งแรงภายในกางเกงยีนรัดรูป ผิวของ
หล่อนดูจะเข้มจัดกว่าพี่ชายเสียอีก เป็นผิวของคนที่มีนมกร่ำ
อยู่กลางแดดกลางลมอย่างนักกีฬากลางแจ้งทั้งหลาย จมูกเชิด

แสดงถึงความร้น ริมฝีปากบางส่อแววเจ้าอารมณ์ ถือดี ตาคม
เจ็บตลาด บางขณะก็อาจแฝงแววเขลาเพราะความอวดดีของ
ตัวเอง วัยของหล่อนเจนโลกมาพอสมควร แต่ไม่ถึงกับกร้าน

รพินทร์พินิจหล่อนโดยไม่รู้สีกตัว แล้วก็สะดุ้งเมื่อ ม.ร.ว.
เชษฐาทำลายความเงียบขึ้นว่า

“ถูกแล้วครับคุณรพินทร์ ชด ประชากร ที่พบคุณ แท้ที่จริง
ก็คือน้องชายของผมเอง และเป็นพี่ชายของดาราริน เขาคือ
ม.ร.ว.อนุชา วราฤทธิ์”

“โอ!”

พรานใหญ่อุทยานออกมา บัดนี้เขาพอจะนึกออกแล้ว
จริงสิ ครั้งแรกที่เขาโผล่เข้ามาเห็น ม.ร.ว.เชษฐา เขาบอกกับ
ตัวเองคลับคล้ายคลับคลาว่าจะเคยเห็นที่ไหนมาก่อน แต่แล้วก็
คือภาพความจำที่เขาเคยเห็นจากชด ประชากร นักล่าสัตว์
พเนจรชาวกรุงคนนั้นนั่นเอง สองพี่น้องมีส่วนละม้ายกันมาก

“เรามีกันอยู่สามคนพี่น้องครับ”

เซซฐาเล่าต่อไปด้วยเสียงแหบต่ำ ในระหว่างที่ไชยยันต์
และอำพลมีสีหน้าเศร้าสลดลง ดูเหมือนคนทั้งสองจะรู้เห็น
เหตุการณ์เรื่องราวมาก่อน

“เขาเป็นน้องชายคนกลาง 5 ปีมาแล้ว ผมไม่นึกเลยว่า
เราจะเกิดผิดใจและเป็นปากเสียงกันอย่างรุนแรง มันดูเหมือนจะ
เป็นคราวเคราะห์ของเราจริงๆ แต่ก็เป็นเรื่องสามัญธรรมดา
ระหว่างพี่น้อง อันเปรียบเหมือนลั่นกับฟันนั้นแหละ ผมยอมรับ
สารภาพว่า ในขณะนั้นผมได้กระทำบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ยุติธรรม
ต่อเขาเพราะความโกรธ”

พ.ต.ไชยยันต์โคลงศีรษะช้าๆ และจู้ปากออกมาเบาๆ
แน่นะ เขาย่อมเป็นคนหนึ่งที่รู้เห็นเรื่องราวในระหว่างพี่น้อง
มาอย่างใกล้ชิด

“ขณะนั้นท่านพ่อของเรายังมีชีวิตอยู่ ท่านเข้าข้างผมใน
การทะเลาะกันของเรา เขาเกลียดเปิดเบิ่งหนีหายออกไปจากบ้าน
ในที่สุดเจ้าพ่อของเราก็ตีลัง เขาไม่ได้รับอะไรเลยแม้แต่
บาทเดียว และก็ไม่ได้หวนกลับมาในบ้านตระกูลอีก ผมเริ่ม
รู้สึกตัวในความใจดำของผมเอง และออกสืบหาติดตามเขา
การสืบติดต่อกันมาเป็นปีๆ ทำให้ผมพอจะได้ระแคะระคาย

เป็นเลาๆว่า เขาเปลี่ยนชื่อเป็นชด ประชากร ออกบูกบันเดินป่า เพื่อแสวงหาโชคอย่างลมๆแล้งๆของเขา เหตุการณ์เหล่านี้ ผมมาทราบเอาเมื่อ 3 ปีให้หลัง ผมไม่มีโอกาสที่จะตามเขา ได้พบเลยในระยะที่แล้วมา เพราะเขาไม่ยอมติดต่อส่งข่าวใดๆ ทั้งสิ้น จนกระทั่งครั้งล่าสุดผมเพิ่งจะได้ข่าวเขาจากคุณรพินทร์ ซึ่งแจ้งไปทางทนายความของผม ผมได้ทราบว่า คุณรพินทร์ นอกจากจะเป็นพรานผู้ชำนาญ เป็นนักต่อสู้ตามแบบฉบับของ ลูกผู้ชายแท้จริงแล้ว ยังเป็นสุภาพบุรุษพอแก่การที่จะร่วมรับรู้ ในเรื่องราวครอบครัวของผม ซึ่งถือว่าเป็นความลับ และอาจให้ความช่วยเหลือผมได้ จดหมายติดต่อกับคุณกับทนายความของผมให้ความหวังแก่ผมแล้วตั้งครั้งก่อน ในเรื่องที่ทราบถึง เหตุการณ์เคลื่อนไหวเกี่ยวกับอนุชาผู้เป็นน้องชายร่วมสายโลหิต ของผมว่า ในครั้งสุดท้ายที่คุณเห็น เขายังปลอดภัยมีชีวิตอยู่ ซึ่งทำให้ผมมีหวังจะติดตามเขาพบ”

“แกยังไม่ได้ออกคุณรพินทร์ให้ชัดเลยว่าเราต้องการความช่วยเหลืออย่างไร”

พ.ต.ไชยยันต์ท้วงเตือนขึ้น

“ผมต้องการติดตามตัวเขากลับคืนมาครับคุณรพินทร์ ไม่ว่าจะใช้งบประมาณทุ่มเทสักเท่าไร และไม่ว่าจะเสี่ยงอันตรายสักขนาดไหน คนที่จะเสี่ยงชีวิตร่วมกับผมในครั้งนี้ก็คือไชยยันต์ เขาเป็นนายทหารนอกราชการ ขณะนี้ชีวิตส่วนตัวของเขาก็ไม่มีจุดหมายปลายทางอะไรแน่นอน เป็นนักต่อสู้เผชิญโชคเผชิญภัยคนหนึ่ง ประวัติของเราคือ ผม อนุชา และไชยยันต์เคยคบหาเล่นหัวคลุกคลีกันมาตั้งแต่เด็กๆทั้งสามคนเรารักกันมาก ขณะที่ผมเกิดเรื่องกับอนุชา ไชยยันต์ก็รู้เรื่องอยู่โดยตลอด แต่เขาไม่มีทางที่จะประสานเกลี้ยวสัมพันธ์ของพี่น้องเราได้อย่างไร นอกจากความพลอยเป็นทุกชีวิตกแทนเมื่อผมคิดขึ้นมาได้และตัดสินใจที่จะติดตามอนุชา ไชยยันต์ก็สนับสนุนเต็มที่ และเขาพร้อมแล้วที่จะร่วมทางไปกับผม ผมไปตามน้องชาย ส่วนเขาก็ถือว่าเขาไปตามเพื่อนรัก”

ยังไม่ทันที่ ม.ร.ว.เชษฐาจะกล่าวจบประโยค ม.ร.ว.หญิงดารินก็หันกลับมา พร้อมกับพูดอย่างเยียบเย็นว่า

“พี่ใหญ่และไชยยันต์ไม่ควรจะลืมน้อยเสียอีกคนหนึ่งนะคะ และต้นเหตุในการที่จะคิดไปตามพี่กลางในครั้งนี้ก็มาจากน้อยนั่นเอง กว่าพี่ใหญ่จะรู้สึกตัวว่าตนเองผิด ก็ต้องทะเลาะ

อยู่กับน้อยหลายวัน จำไม่ได้เสียแล้วหรือคะ น้อยบอกพี่ใหญ่เอง ไม่ใช่หรือว่า ถ้าพี่ใหญ่ไม่คิดที่จะไปตามพี่กลางกลับ น้อยนี้แหละจะออกติดตามเอง”

สองชาย คนหนึ่งเป็นพี่ และอีกคนหนึ่งเป็นเพื่อน เจียบกริบกันไปอีก ได้แต่มองดูหน้ากันอย่างอึดอัด ม.ร.ว.ดาริน หัวเราะแผ่วเบา เดินกลับเข้ามาหนึ่งที่โซฟาตัวหนึ่ง ตรงข้ามกับ พรานใหญ่รพินทร์ ตาจับนั่งอยู่ที่เขา แล้วก็พูดขึ้นด้วยเสียงแจ่มชัดมีกังวานว่า

“หวังว่าคุณคงไม่รังเกียจที่จะเล่าอะไรให้เราฟังอย่างละเอียดเกี่ยวกับชายคนที่ใช้ชื่อว่า ชด ประชากร”

นั่นเป็นประโยคแรกที่หล่อนพูดกับเขาโดยตรง ด้วยสีหน้าและแววตาแสดงอาการวิงวอน

รพินทร์ ไพรวัลย์ มองประสานตาล่อนเพียงแวบเดียว แล้วก็เดินไปจับอยู่ที่เชษฐาและไชยยันต์ เขาไม่อยากจะสนใจ ถือเป็นสาระอะไรกับหม่อมราชวงศ์หญิงคนสวยทำทำดีอะไรกัน ฝึกผู้หญิงคนนี้

หล่อนจะเป็นแพทย์หญิงหรือนักมานุษยวิทยาก็น่าจะ
เป็นได้ แต่คงไม่ใช่นักเดินป่าแน่ๆ เขาคิด...

“คุณทราบอะไรเกี่ยวกับการเดินทางของน้องชายผมที่
โปงกระทิงบ้างครับ?”

เซษฐากล่าวถามซ้ำ

“เท่าที่ผมพอจะทราบ ก็มีอย่างนี้ครับ”

รพินทร์พูดแซมซ้ำด้วยน้ำเสียงปกติได้ระดับของเขา

“ว่าอันที่จริง ผมขอเรียนตามตรงว่าไม่ได้สนใจหรือ
เก็บมาคิดอะไรทั้งสิ้น นอกจากจะเห็นว่าเป็นเรื่องไร้สาระ คือ
คุณชด ประชากร ออกเดินทางไปในครั้งนั้น นัยว่าเขาต้องการ
จะบุกขึ้นไปค้นหาขุมเพชรพระอุมา”

“ขุมเพชรพระอุมา!”

ทั้งสามอุทานออกมาเป็นเสียงเดียวกัน ก่อนที่เขาจะกล่าว
ต่อไป ไชยยันต์รีบถามต่อมาโดยเร็ว หน้าตื่น

“หมายความว่าอะไรกันครับ เราไม่เข้าใจเลย กรุณาอธิบายให้ละเอียดสักนิด”

พรานใหญ่ยกไห่ล่อดหนึ่ง สีหน้าของเขาเริ่มสงบเฉยเมย อยู่เช่นนั้นไม่เปลี่ยนแปลง ตรงกันข้ามกับผู้เป็นแขกทั้งสาม ซึ่งเต็มไปด้วยความเร้าร้อนกระสับกระส่าย

“เรื่องมันสลับซับซ้อนมากครับ ถ้าจะพูดไปก็เหมือนกับนิยายนั่นแหละ เอาละ ไหนๆคุณก็ได้บุกบ้านจนพบผมแล้ว ด้วยเจตนาอันแน่วแน่ ผมก็ยินดีที่จะเล่าอะไรให้พวกคุณฟังตามที่ได้ยินได้ฟังมา แต่ก่อนอื่นผมขอสัญญาก่อน”

“สัญญาอะไร?”

ผู้พูดคือ ม.ร.ว.หญิงดาริน หล่อดจ้องเขาตาไม่กะพริบ

“เมื่อผมเล่า พวกคุณจะไม่หัวเราะเยาะหรือขัดคอขวางลำขึ้นกลางคัน เรื่องมันออกจะพิสดารอยู่สักหน่อย”

“เราขอรับรองด้วยเกียรติยศครับ คุณรพีพร”

เซษฐาพูดหนักแน่นจริงจัง

“และเราพร้อมแล้วที่จะรับฟังคุณอย่างเคารพทีเดียว”

ไชยยันต์รีบพูดรับรองมาอีกคนหนึ่ง

เขาเว้นระยะไปครู่ใหญ่ ก็เริ่มขึ้นว่า

“คำว่า ‘ขุมเพชรพระอุมา’ นี่ เท่าที่ผมจำได้ ผมได้ยินมาเป็นครั้งแรกเมื่อประมาณสิบปีล่วงมาแล้ว สมัยนั้นผมยังเป็นพรานฝึกหัด ล่าเลี้ยงผาอยู่แถวๆทุ่งพลายงาม คนแรกที่เราเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังเป็นครูพรานพื้นเมือง ชื่อ ‘หนานไพร’ น่าเสียดายที่แกตายเสียภายในหนึ่งขวบปีให้หลังเพราะบาดแผลจากเขาของกระทิง หลังจากที่ได้เล่าเรื่องราวเหล่านี้ให้ผมฟัง ขณะที่แกเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังเป็นคืนวันหนึ่งที่เรานั่งห้ำงัดยิงเสือที่จะลงมากินซากช้างอยู่ด้วยกัน เราคุยกันสารพัดเรื่อง เป็นการฆ่าเวลารอให้พระอาทิตย์ขึ้น เพราะเชื่อแน่ว่าคืนนั้นฤกษ์ไม่ดีเสียแล้ว จะอย่างไรเสีย ไข้อย่างตัวขนาดแปดศอกที่เราตามพิฆาตมันมาตลอดสองอาทิตย์คงจะไม่ลงมากินซากช้างในคืนนั้นแน่ๆ ผมชวนแกคุย เล่าให้ฟังถึงพิษสงของลูกระเบิดจากเครื่องบินที่ผมเคยเห็นในสมัยเด็กๆตอนสงครามโลกครั้งที่สอง”

‘นี่นะ’

ทันใดนั้นแกก็พูดขัดลำขึ้น

‘ผมจะเล่านิทานให้คุณฟัง ฟิสิกก็ดีกว่าที่คุณเล่าให้ผมฟังเสียอีก จะฟังไหมล่ะ’

“ผมยิ้มแล้วก็พยักหน้า แกก็เริ่มต้นเล่าให้ผมฟังถึงเหตุการณ์ต่างๆเกี่ยวกับนครลี้ลับหลงสำรวจ ประเภทเดียวกับนครลับแล ยังดินแดนอันห่างไกลท่ามกลางป่าลึก เรื่องที่แกเล่าให้ฟังเป็นเรื่องของความเจริญรุ่งเรืองในสมัยโบราณ ก่อนที่ประวัติศาสตร์จะมีการจารึก และมหาสมบัติลี้ลับเก่าแก่ ดึกดำบรรพ์ซึ่งในปัจจุบันถูกกลืนหายไปในความมืด และความอัศจรรย์ของดินแดนอันลี้ลับนั้น ถึงแม้จะฟังในลักษณะนิทาน ผมก็เฝ้าฟังแกอย่างตั้งอกตั้งใจฟัง ข้อความเหล่านั้นมันฟังแน่น สะกิดเตือนอยู่ในความทรงจำมาตลอด จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ เหมือนภาพฝันประทับใจอันยากที่จะลืม

“ครั้นแล้วในทันทีทันใดนั้นหนานไพรก็ถามผมว่า

‘นี่ คุณเคยได้ยินชื่อ ‘ขุนเขาพระศิวะ’ ซึ่งอยู่ทางด้านเหนือขึ้นไปของพม่ามาบ้างไหม?’